

2
200

eglutè

SEPTEMBER
1990
RUGSÈJIS

eglutė

SEPTEMBER
1990
RUGSĖJIS

TURINYS

- 3 VOVERYČIŲ POLKA, A. Abromaitienė
- 4 STEBUKLAS, L. Radvilaitė-Bradūnienė
- 13 PROTO MANKŠTA
- 16 STEBUKLINGA KRIAUSĖ, K. Lantuch
- 21 PAULIUS IR JO DARBAI, O.M.
- 24 KODĖL KARVĖS?, O.M.
- 28 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės, F. Vaitiekūnienės — psl. 32

Kitos iliustracijos:

- A. Trinkūnas — 3
- R. Ardytė-Juškienė — 4, 5, 6, 9, 11, 12
- Z. Sodeikienė — 7, 8
- F. Vaitiekūnienė — 16, 17, 27
- K. Lantuch — 18, 19, 20
- A. Sutkuvienė — 28
- M. Eidukevičiūtė — 29

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

VOVERYČIŲ POLKA

Ada Abromaitienė

Šoka polką voverytės —
Šoka nuo ankstyvo ryto:
Rida-rida, ridadai,
Jau prinoko riešutai!

Nuo lazdyno byra jie;
Paukščiai taria mums sudie.
Šypsos grybai po medžiu,
Žvilga lapai — kaip gražu!

Rida-rida, ridadai,
Byra žemėn riešutai.
Kai šiaurys smarkiau papūs,
Riešutėlių nebebus.

PASAKŲ pėdsakais

STEBUKLAS

Loreta Radvilaitė-Bradūnienė

“Jau gana”, pagalvojo Rožytė. “Manęs šituos namuos niekas nemyli”. Ji gulėjo sukniubusi savo lovytėje ir try-
nė nuo verkimo paraudonavusias akyles.

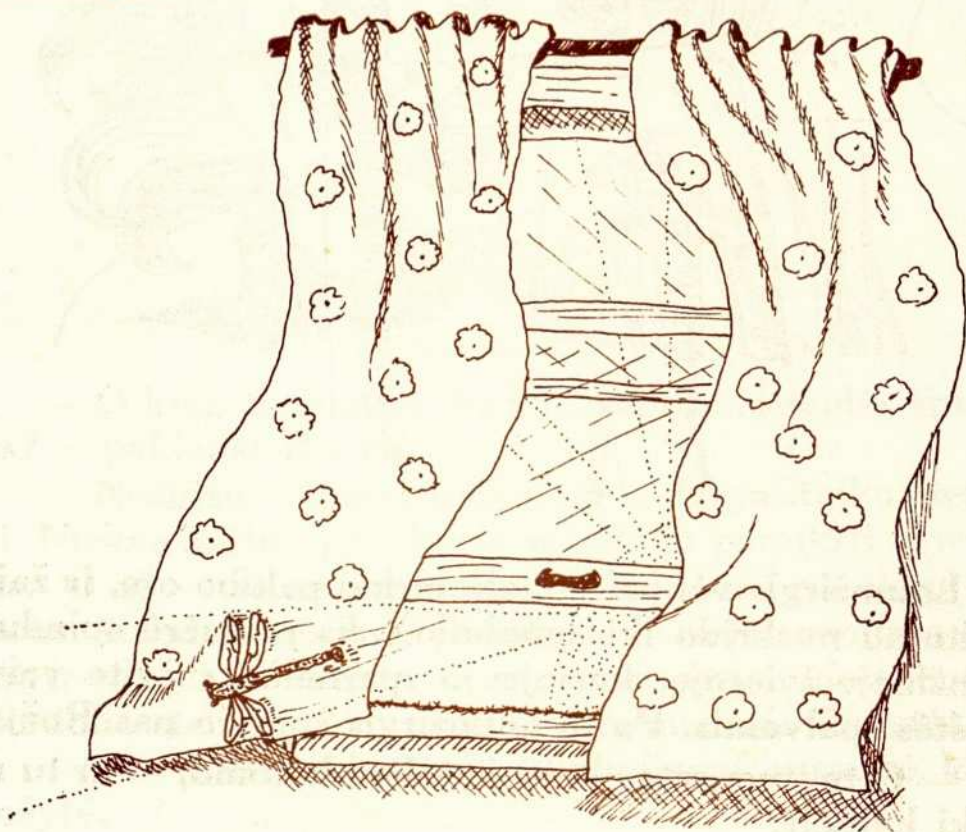
Tarpduryje pasirodė broliuko Andriuko galvytė.
— Kas atsitiko? — paklausė jis.

— Vėl ta mama, — susiraukusi atsakė Rožytė. — Ji vis man neleidžia ramiai ir smagiai gyventi. Vakar aš norėjau televizijos žiūrėti — neleido. Užvakar norėjau su Danute žaisti — neleido. O šiandien su mamyte važiavau į krautuvę. Ten mačiau gražiausią suknelę. O mamytė, žinoma, neleido nusipirkti. Baisu!

Ir vėl Rožytė virto ant lovos ir pradėjo verkšlenti. Juk jinau jau trečiam skyriuje. Tokia didelė, o mamytė josios norų visiškai nepaiso!

Andriukas papurtė galvą ir nuėjo savo žaislų ieškoti. Jam nebebuvo aišku, kodėl jo sesutė tokia nelaiminga.

Jau buvo vakaras ir saulutė, kuri apšvietė Rožytės kambarį, po truputį leidosi. Vienas spindulys oranžine spalva nudažė kambario sieną. Rožytė jį stebėjo pro savo apsiašarojusias akyles. Tik žiūri, kad spindulio takučiu per atvirą miegamojo kambario langą atlekia violetinis laumžirgis.

Svečias apskrido aplink kambarį vieną kartą, kitą kartą, ir pagaliau atsitūpė ant lovytės krašto. Jau Rožytė taikstėsi pagauti puošnų vabaliuką, bet šis ėmė ir prakalbėjo:

— Puikus saulėlydis šį vakarą, ar ne? — Rožytė net šoktelėjo atgal nustebusi. O laumžirgis toliau kalbėjo: — Man labai patinka šliuožti saulės spinduliais į žemę. Jie tokie slidūs ir taip maloniai šildo sparnelius.

Laumžirgis vėl pakilo, akimirkai pakibo ore, ir žaibo greitumu nuskrido iki spindulio. Jis pasinėrė spindulio oranžinėje šviesoje, kurioje jo sparneliai sušvito vaivorykštės spalvomis. Po to laumžirgis sugrįžo pas Rožytę.

— O tu, mergyte, — jis ją toliau kalbino, — ar tu nemoki kalbėti?

— Moku, žinoma, kad moku, — nedrąsiai atsakė Rožytė. Bet kaip tu išmokai kalbėti?

— Tai tu turbūt nežinai apie septinto saulės spindulio stebuklą! — nusistebėjo laumžirgis. — Jeigu septintas saulės spindulys tave apšviečia, tavo pats didžiausias noras išsipildo! Man šiandien pasisekė. Žaidžiau ant spinduliukų ir kaip tik pasirinkau šituo spinduliu nušliuožti — o jis — septintas. Taip mano noras kalbėti ir išsipildė!

— O kaip tu žinėjai, kad jis septintas saulės spindulys? — paklausė Rožytė.

— Nežinau — užtat taip retai kada pasitaiko stebuklai. Niekas nežino prie kurio spindulio pareikšti savo norus. O aš — aš ne durniukas — prie visų pasakau savo norus. Šiandien ėmiau ir pataikiau — radau septintą spindulį ir va — kalbu! O tu — ar nenori pasinaudoti septinto spindulio stebuklu? — paklausė laumžirgis Rožytės.

— Ar man pasisektų? — abejingai suraukė kaktą Rožytė.

— Taip, tik greičiau, nes saulė leidžiasi ir spinduliukas tuoj dings, — skatino ją vabaliukas. — O aš irgi neturiu laiko čia per ilgai tupėti. Noriu dar su kitais pasikalbėti — o sutemus, saulės stebuklas dingsta. Sėkmės tau ir sudiev! — ir laumžirgis tik švyst pro langą lauk, spėjęs dar kartą sparneliais perkirsti septintąjį spindulį.

— Reikia ir man pabandyti, — pagalvojo Rožytė. Nujėjo ji prie spindulio ir atsistojo jo oranžinėje šviesoje. Ji rimtai pasakė savo norą: — Aš noriu, kad galėčiau pati nuspręsti, ką aš galiu daryti, ir ką ne. Aš nenoriu, kad mamytė man vis viską nurodinėtų.

Stovi, žiūri, — niekas, kaip atrodo, jai nesidaro. Niekas nesikeičia. “Nu va, tas vabalas ir priplepėjo visokių nesąmonių”, pagalvojo Rožytė. Staiga, suskambėjo telefonas. Užmiršusi saulės spinduliuką, Rožytė nubėgo atsiiepti.

— Labas, čia Danutė, — išgirdo savo draugės balsą. — Ar nenori išeiti į lauką su manim pažaisiti?

— Nežinau, — atsakė Rožytė. — Aš turiu pasiklausti mamos.

— Mama, — ji suriko, — ar galiu su Danute pažaisti?

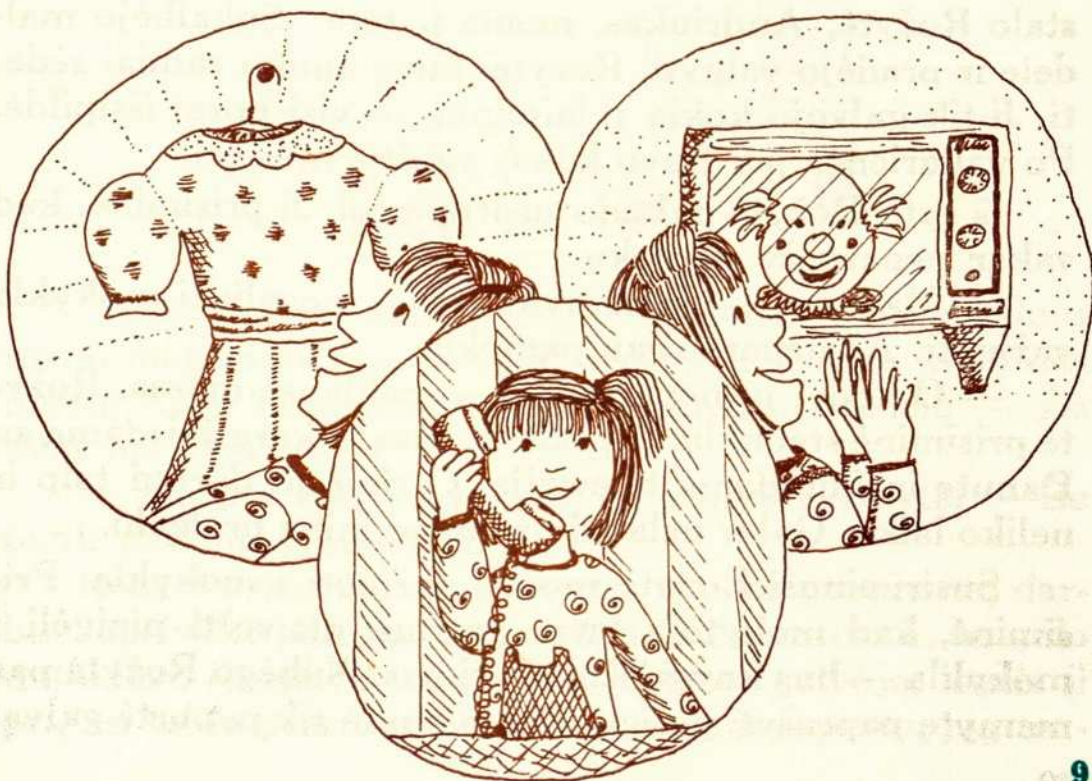
— Daryk ką nori, — atsakė mama.

Rožytė nustebo. Mamytė niekad taip nesakydavo — bent paklausdavo, ar pamokos paruoštos, ar kambarys sutvarkytas. Bet staiga ji prisiminė stebuklą. Nejaugi? Ir, nieko nelaukusi, vos tverdama iš džiaugsmo, ji pranešė Danutei, kad tuoj susitiks lauke. Jos žaidė, žaidė, kol pavargo. Grįžus namo, Rožytė užsinorėjo pasižiūrėti savo mėgstamiausios televizijos programos.

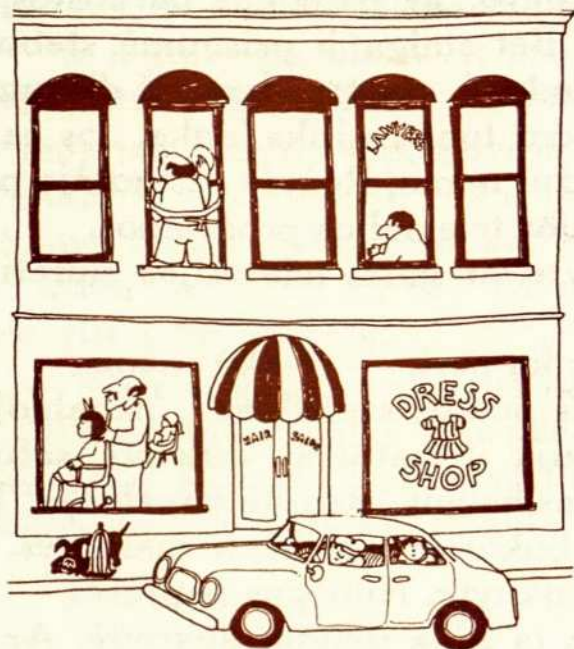
— Mamyte, ar galiu televizijos žiūrėti? — paklausė Rožytė.

— Daryk ką nori, — atsakė mama.

“Oi, koks puikus stebuklas”, pagalvojo Rožytė. Įsijungė televiziją ir patogiai susiraitė sofos kamputyje. Programai pasibaigus, Rožytė pagalvojo, kad reiktų pasinaudoti stebuklu ir paprašyti mamytės, kad nupirktų jai tą naują suknytę. Nubėgus paprašė: — Mamyte, man labai patinka ta žalia išseiginė suknytė. Ar galėtum man ją nupirkti?

— Jeigu nori, tai eime, nusipirksim, — atsakė mama.
— Valio!, — sušuko Rožytė. — Tu dabar tikrai mane myli, — ir ji linksmai išbėgo į mašiną su mama.

Iš krautuvės sugrįžo kaip tik vakarienei. Susėdo prie stalo Rožytė, Andriukas, mama ir tėtė. Sukalbėjo maldelę ir pradėjo valgyti. Rožytei buvo sunku ramiai sėdėti. Ji tik galvojo kokia ji laiminga — visi norai išsipildė. Po vakarienės jau buvo laikas ruoštis miegoti.

Iš ryto Rožytė pabudo susirūpinusi. Ji prisiminė, kad vakar neparuošė pamokų.

— Mamyte, — ji numykė, — aš negaliu į mokyklą važiuoti. Aš neparuošiau pamokų.

— O kodėl jų neparuošei? — paklausė mama. Rožytė prisiminė stebuklą. Ji praleido visą vakarą žaisdama su Danute ir žiūrėdama televiziją. O rimtam darbui taip ir neliko laiko. Gal ir nelabai protingai laiką praleido. . .

Susirūpinusi Rožytė ruošėsi važiuoti į mokyklą. Prisiminė, kad mokytoja buvo prašiusi atsivežti pinigėlių į mokyklą — bus knygų išpardavimas. Nubėgo Rožytė pas mamytę paprašyti pinigų. Bet mamytė tik papurtė galvą.

— Negaliu tau duoti, — ji pasakė. — Mes vakar išleidom visus pinigus, kai pirkom suknelę.

— Bet mama, nuliūdus sakė Rožytė, — ten parduos mano mėgstamiausią pasaką "Pelenė". Tokios knygutės niekur kitur nesu mačiusi. Sugražinkim suknelę — jos man nereikia!

— Jau per vėlu sugražinti, — atsakė mamytė. — Be to, tu pati nusprendei pirkti.

Rožytė susirinko savo knygas ir nebaigtus namų darbus, apsivilko paltuką, atsisveikino su mamyte ir, be galo nuliūdusi, iškeliavo į mokyklą. Eidama galvojo, kodėl ji prašėsi tokio prasto daikto? Ir iš kart ji suprato, jog ma-

mytė ją labai myli. Todėl protingai jai pataria, ką galima daryti ir ko negalima.

Ir staiga Rožytė išgirdo labai didelį ūžesį, net pašoko! Žiūri nustebusi — šalia jos stovi Andriukas su savo gaisrininkų mašina. O ji pati guli savo lovytėje! Rožytė papurtė galvutę, patrynė akyles — tačiau niekas nepasikeitė. Viskas buvo kaip ir anksčiau — per langą dar švietė paskutinis saulės spindulėlis, tik niekur nesimatė laumžirgio. . .

— Laikas valgyt, Rožyte, — suriko Andriukas ir išbėgo, kaukdamas kaip gaisrininkų sirena.

Dabar Rožytė pagaliau susigaudė, kad ji tik sapnavo laumžirgį ir septintą saulės spindulio stebuklą. Tačiau nenuliūdo, o iš tikrųjų, labai apsidžiaugė, ir greitai bėgo padėkoti tikrai stebuklingam spindulėliui — savo mamytei — kad taip gražiai ir protingai ją augina.

PROTO MANKSTA

I. DAIKTAVARDŽIAI

Lietuvių kalbos pamokoj mokėmės apie daiktavardžius. Į langelius surašyk šių daiktų vardus.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

II. MATEMATIKA

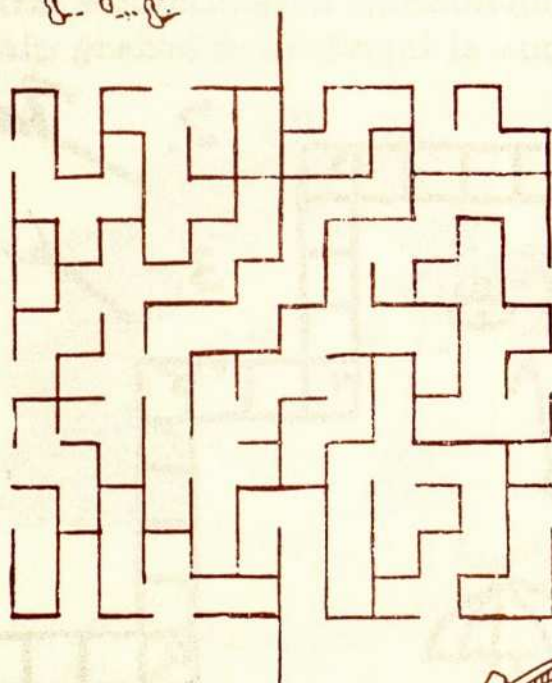
Išspręsk šį uždavinį. Atsakymas tave nustebins!

$$4 + 9 - 2 \times 16 + 1 \div 3 \times 6 - 67 + 8 \times 2 - 3 + 26 - 1 \div 34 + 3 \div 7 + 2 - 5 = ?$$

III. ISTORIJA

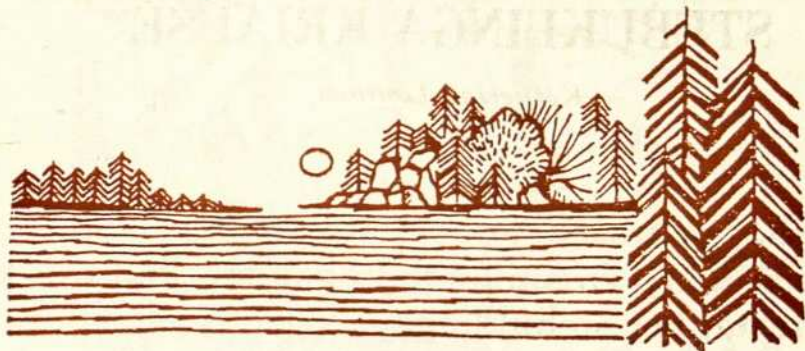
Istorijos pamokoj pasakojo apie senus laikus. Nuvesk šį senų laikų riterį į pilį. Atsargiai! Yra daug takų, bet tik vienas teisingas.

IV. GEOGRAFIJA

Nubrėšk liniją, kuri nurodys, kuriam žemynui šie kraštai priklauso.

1. KINIJA	A. EUROPA	5. BRAZILIJA
2. KANADA	B. AZIJA	6. ANGLIJA
3. LIETUVA	C. Š. AMERIKA	7. AMERIKA
4. AUSTRIJA	D. P. AMERIKA	8. ARGENTINA

V. LITERATŪRA

Literatūros pamokoj reikia rašytojus suvesti su jų parašytais kūriniais. Ar gali tai padaryti?

1. DONELAITIS	a. Dainavos šalies padavimai
2. BARANAUSKAS	b. Meškiukas Rudnosiukas
3. KUDIRKA	c. Metai
4. VALANČIUS	d. Jūratė ir Kąstytis
5. MAIRONIS	e. Sename dvare
6. BILIŪNAS	f. Anykščių šilelis
7. KRĖVĖ	g. Lietuvos himnas
8. ŠATRIJOS RAGANA	h. Skraidantis paršiukas
9. PŪKELEVIČIŪTĖ	i. Vaikų knygelė
10. VYTĖ NEMUNĖLIS	j. Kliudžiau

BIRŽELIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. 1. valtis, 2. baidarė, 3. jachta, 4. motorinis, 5. burlaivis, 6. garlaivis, 7. ledlaužis, 8. povandeninis.
- II. Pingvinas.
- III. 1. jūra, 2. papūgėlė, 3. burlaivis, 4. jūrininkas, 5. beždžionė, 6. ananasas, 7. palmė.

LIETUVA ir MES

STEBUKLINGA KRIAUSĖ

Katherine Lantuch

Miestelio pakrašty nuo neatmenamų laikų kerojo sena kriaušė. Tarp žmonių sklido gandai, kad toji kriaušė ne paprasta, bet stebuklinga.

— Ji atneš jums laisvę — pasakė žilas, aklas miestelio smuikininkas seniai, labai seniai, pasodinęs medelį.

Slinko metai. . . Šiltais vasaros vakarais gyventojai susibūrdavo prie kriaušės, kad pailsėtų po sunkių dienos darbų, pakalbėtų su kaimynais.

— Kada gi mūsų senoji kriaušė parodys stebuklą? — klausdavo žmonės, liūdnai žiūrėdami į galingai kerojančias šakas.

— Jau beveik šimtą metų mus valdo baisusis slibinas. Jis kiekvienais metais surija kelis dešimtis mūsų geriausių berniukų. Jei taip bus toliau, mes greit liksim be vyrų — pridėdavo kitas.

Ir, giliai atsidusę, senimas išsiskirstydavo po namus.

Prie kriaušės ateidavo ir jaunimas. Jos paunksmėje liedavo prakaitą roko dainininkai, šūkčiodami baisius šūkius. Truputį nuošaliau, arčiau miško, buvo įsirengusi aikštelė beisbolo komanda.

— Sakyčiau, toji kriaušė visai ne vietoj — dažnai pareikšdavo beisbolo komandos kapitonas. — Jei ne pavaišę miestelio seniai, kurie laukia stebuklo, ją seniai jau reikėjo nukirsti.

— Cha, cha, cha — nusijuokdavo “sirgalės” mergaitės ir sumojuodavo įvairiaspalviais popieriniais pomponais.

Bet kriaušė dar turėjo vieną slaptą lankytoją. Tai buvo mažasis Jonukas. Beveik kiekvieną naktį, jis tyliai praslinkdavo tuščiomis gatvėmis, stabtelėdavo prie slibino rūmų ir įsitikinęs, kad visi sargai miega, kiek leisdavo jėgos, bėgdavo prie kriaušės. Ten jis iš įdėklo išsiimdavo smuiką ir grodavo, grodavo. . .

Šią naktį Jonukas irgi atėjo prie kriaušės. Labai skaudėjo kelį, kurį jis užsigavo griūdamas, kai beisbolo komandos kapitonas koridoriuje pakišo koją. Bet dar skaudesni buvo žodžiai:

— Ei, kvaily, ko čia valkiojiesi nelaiku. Užsidėk ant-
rus akinius, nes nematai, kur eini!

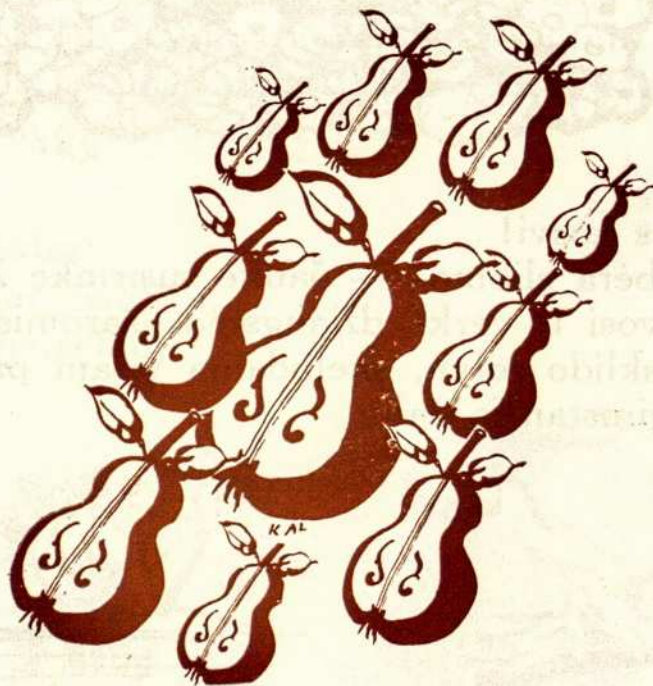
Jonukas prisiglaudė prie kriaušės kamieno ir praverko:

— Kriaušė, kriaušė, kodėl mano klasės draugai nemėgsta Paganini? Kodėl gražiausių mergaičių akys krypta į beisbolistus? Kodėl mano šalyje siaučia piktas slibinas?

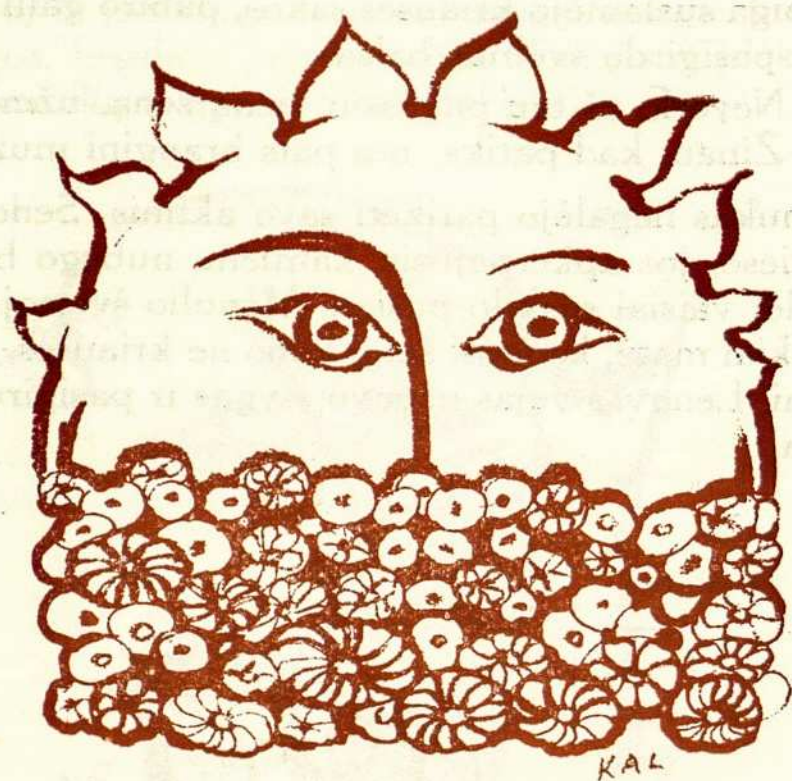
Staiga sušlamėjo kriaušės šakos, pabiro gaili rasa nuo lapų ir pasigirdo švelnus balsas:

— Neverk, aš tau pagrosiu vieną seną, užmirštą melodiją. Žinau, kad patiks, nes pats brangini muziką.

Jonukas negalėjo patikėti savo akimis. Senoji kriaušė išsitiesė, jos apkerpėjusiu kamieniu nubėgo baltų klavišų eilė, vaisiai suskilo pusiau. Mėnulio šviesoje berniukas aiškiai matė, kad ant šakų kabo ne kriaušės, bet maži smuikai. Lengvas vėjas užgavo stygas ir pasigirdo švelni muzika.

Jonukas stovėjo, kaip užkerėtas ir troško tik vieno, — kad niekad nenutiltų ši nuostabi melodija. Su pirmais muzikos garsais pradėjo šviesėti dangus. Juo garsiau skambėjo muzika, tuo šviesiau darėsi aplinkui. Kai Jonukas atsigrežė į savo miestelį, ten, kur stovėjo slibino rūmai, bangavo ramunių ir margaspalvių žiedų pieva.

— Mes laisvi!

— Nebėra slibino! — šaukė susirinkę žmonės. Visi glėbiasčiavosi ir verkė džiaugsmo ašaromis. O muzika sklido ir sklido tolyn, skelbdama visam pasauliui apie naujai atgimstančią šalį.

PAULIUS IR JO DARBAI

O. M.

Paulius buvo kitoks, negu kiti Jėzaus mokiniai. Pradžioje jis net nebuvo Jėzaus draugas.

Jis gimė ir augo ne žydų žemėje, o Tarso mieste. Tą miestą valdė romėnai. Jis turėjo ir du vardus. Žydai jį vadino Sauliumi, o romėnai — Pauliumi.

Kai Saulius buvo jaunas vyras, jis buvo žydų tikėjimo. Jis nemėgo žmonių, kurie tikėjo, kad Jėzus yra Dievo Sūnus.

Kartą Saulius jojo į Damaską. Ten buvo žmonių, kurie tikėjo į Jėzų. Saulius norėjo juos suimti ir įmesti į kalėjimą. Kelyje staiga jį apšvietė šviesa iš dangaus. Saulius nukrito nuo arklio ant žemės.

Jis išgirdo balsą:

— Sauliau, Sauliau,
kam mane persekioji?

— Kas tu esi, Viešpatie? — paklausė Saulius.

— Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. Kelkis, eik į miestą. Tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti.

Kai Saulius atsikėlė nuo žemės, jis negalėjo matyti. Jo draugai jį nuvedė į Damaską. Tris dienas jis buvo aklas. Jis nieko nevalgė ir negėrė. Tada pas jį atėjo Jėzaus mokinys, vardu Ananijas. Jis uždėjo rankas ant Sauliaus ir tarė:

— Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kuris tau pasirodė kelyje mane atsiuntė, kad tu vėl galėtum matyti ir būtum pilnas Šventosios Dvasios.

Sauliaus akys atsivėrė ir jis vėl matė. Jis priėmė krikštą ir tapo Jėzaus mokiniu. Jis nuėjo į žydų maldos vietą, kuri vadinama sinagoga ir, atsistojęs ėmė žmonėms kalbėti apie Jėzų.

— Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, — kalbėjo Paulius.

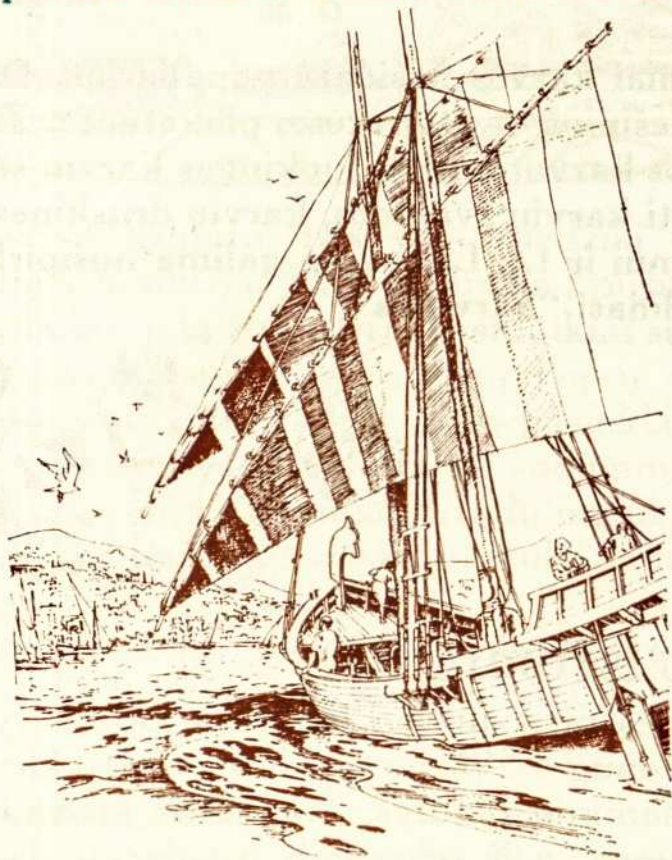
Visi žmonės stebėjosi. Nuo to laiko Paulius tapo ne tik Jėzaus mokiniu, bet ir apaštalų. Jis keliavo po miestus ir skelbė Dievo žodį. Jis mokė apie Jėzų. Daug žmonių įtikėjo, kad Jėzus tikrai yra Dievo Sūnus, kad jis mirė už mūsų nuodėmes ir prisikėlė, kad mes turėtume naują gyvenimą.

Buvo ir tokių žmonių, kurie nekentė Pauliaus. Jis buvo plakamas rykštėmis ir kalėjime sėdėjo. Bet Paulius nieko nebijojo. Jis rašė laiškus savo draugams:

— Aš džiaugiuos, kad galiu kentėti dėl Jėzaus vardo.

Paulius keliavo visokiais būdais. Jis eidavo pėsčias, arkliu jojo, laivu plaukė. Jis perėjo visokius pavojus, kad tik galėtų žmonėms kalbėti apie Jėzų Kristų.

— Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir atidavė save už mane, — rašė Paulius.

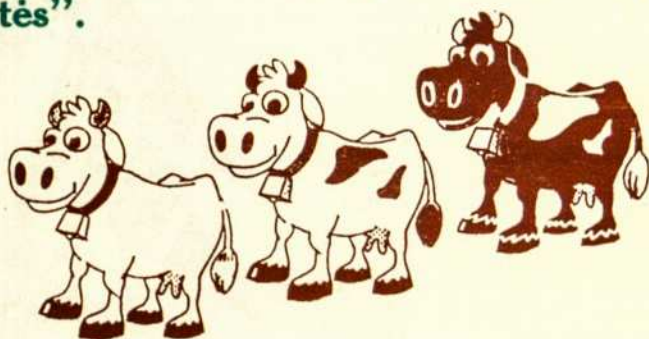
Galų gale, po ilgų kelionių, darbų ir vargų, Paulius atsirado dideliame Romos mieste. Ten jis buvo kalėjime du metus. Tada Romos imperatorius jį nuteisė mirti. Jam buvo nukirsta galva. Paulius mirė kankinio mirtimi. Jis mirė ne todėl, kad buvo padaręs kokį nusikaltimą, bet praliejo kraują dėl Jėzaus vardo.

KODĖL KARVĖS?

O. M.

Neseniai karvės pasidarė populiarios. Daug kur matom jų piešinius — atvirutėse, plakatuose. Žmonės renka keramikos karvutes arba juokingas karvių statulėles. Galime pirkti karvių žvakides, karvių druskines, karvių ašotėlius pienui ir t.t. Lietuvoje galima nusipirkti saldinių, kurie vadinasi “karvutės”.

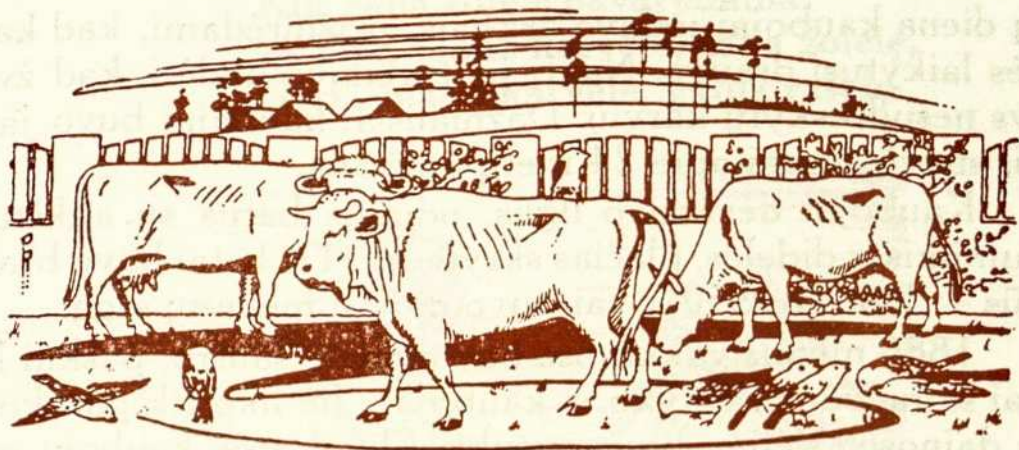
KARVIŲ ISTORIJA

Žmonės prisijaukino laukines karves rytų Europoje prieš maždaug 8,500 metų. Nuo to laiko karvė tapo labai svarbus naminis gyvulys. Žmogus iš jos gauna maisto — pieno, mėsos, o iš odos gali pasidaryti daug naudingų dalykų.

Karvė yra moteriškos giminės gyvulys, kuri duoda pieną. Jos vaikas lietuviškai vadinamas veršiuku. Jautis yra vyriškos giminės gyvulys. Jautis turi ilgesnius ragus ir yra labai stiprus. Kai kuriuose kraštuose jaučiais aria žemę.

KĄ KARVĖS VEIKIA?

Jei kada buvai ūkyje, tikriausiai matei karvių pievoje. Ką jos veikia? Atrodo, kad nieko — stovi ir kramto.

Karvės nuolat kramto, nes yra žolėdžiai gyvuliai. Karvė peša žolę ir ją nurija. Ta žolė nueina į pirmą karvės pilvą. Po kiek laiko, ji tą žolę atrija ir smulkiai sukramto. Tada sukramtytas maistas eina į antrą pilvą, ir vėl karvė atrija ir kramto. Taip būna, kol maistas pasiekia ketvirtą pilvą ir būna suvirškintas. Todėl karvė vadinama atrajojantis gyvulys. Šios rūšies gyvuliai turi du nagus, ir ragus ant galvos. Karvių ir jaučių ragai yra tušti viduje, kaip ožkų ir avinų.

Karvių giminės — stirnos, elniai ir briedžiai turi pilnavidurius ragus. Jie taip pat yra skeltanagiai.

KARVĖS PASAULYJE

Šiuo metu yra 240 karvių veislių (breeds). Jos skiriasi spalva, dydžiu ir pieningumu. Didžiausios sveria 1,000 svarų arba 650 kilogramų.

Karvės auginamos beveik visuose pasaulio kraštuose. Kraštai, kurie turi daugiausia karvių yra šie: Indija, Jungtinės Amerikos Valstybės, Sovietų Sąjunga, Brazilija, Kinija ir Argentina.

AMERIKOS KARVĖS

Amerikos pietvakariuose nuo 1850 iki 1885 metų buvo ganomos didžiulės karvių bandos. Kaubojai (cowboys) ganydavo tas bandas. Tai buvo sunkus darbas. Visą dieną kaubojai jodavo arkliais, prižiūrėdami, kad karvės laikytųsi drauge. Naktį jie turėdavo budėti, kad žvėrys nesudraskytų karvių. Dažniausiai kaubojai buvo jauni, stiprūs vyrai apie 24 metų amžiaus.

Kaubojai dėvėdavo ilgus, odinius batus su aukštais kulnėmis ir dideles, plačias skrybėles. Tie batai buvo brangūs — kainavo \$50, o tai buvo dviejų mėnesių alga.

1886 metais vakaruose buvo didelė sausra, paskui labai šalta žiema. Išnyko ir kaubojai. Jie liko tik pasakose ir dainose. Vėliau buvo susukti filmai apie kaubojų gyvenimą.

LIETUVOS KARVĖS

Lietuviui karvutė yra labai mielas ir geras gyvulys. Todėl piemenukas ir sako:

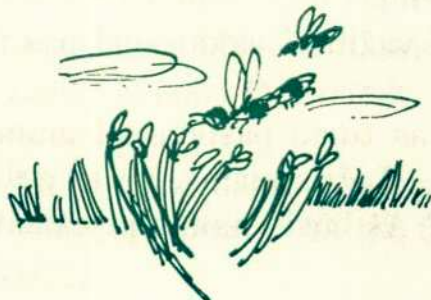
**Aš karvytei žalio šieno,
man karvytė — balto pieno.**

Neturtingam ūkininkui karvutė buvo didelis turtas. Dažnai karvutę į ganyklą išvesdavo mergina. Ji dainuodavo:

Aš savo karvelę paganydama,
Kur žalia žolelė pavarydama:
— Ėsk, mano karvelė, žalią žolelę,
Gerk, mano karvelė, gailią rasele.

Lietuvių tautosakoje karvutė yra meilus, švelnus gyvulys. Karvutė žmogui padeda nelaimėje, kartais net stebuklingu būdu.

GEROSIOS DRAUGĖS LINA IR KRISTINA

Daina Januškaitė

Rochesterio, N.Y. Lit. mokyklos mokinė

— Tu gerai plaukei! — iš tolo šaukė Kristina.

— Ne, ne, labai blogai! — nusi-vylusi atšovė Lina.

— Ką tu sakai? Tu antroje vietoje ir tai buvo tik praktika. Aš tavim netikiu, ne visada laimėsi!

— Aš olimpijadoje plauksiu! — pasigyrė Lina. — Aš esu dabar aštuonerių metų ir, jeigu aš negaliu pralenkti septynerių metų vaikų, ką aš tada darysiu? Aš tikrai laimėsiu!

Po praktikos, kai Lina išėjo į lauką, šaltas vasario oras su-ėmė ją. Ji šalo, šalo ir jos šlapi, rudi plaukai. Laukė mamos, kad parvežtų namo. Draugės Audra, Amelija ir Kristina irgi atėjo palaukti savo tėvelių.

— Ar tu nori važiuoti vakarienei pas mus? — paklausė Li-nos Kristina.

— Gerai, tik aš turiu pasiklausti mamos, kai ji ateis... O, mama jau ateina... Labas mama, ar aš galiu šiandien vykti val-gyti pas Kristiną? Aš būsiu namie prieš aštuntą. Jos mama tuoj atvažiuos.

O po vakarienės mano mama Liną parveš namo, — pridėjo Kristina.

— Gerai, tik būk namie laiku, nes anksti rytoj rytą tu turi plaukimo lenktynes, — sutiko Linos mama.

Vėliau abi pas Kristiną įsitaisė jos kambaryje.

— Ar esi pasiruošus rytojaus lenktynėms? — paklausė Kristina.

— Aš nelaimėsiu!

— Jeigu nesigirtum apie laimėjimą, kaip pirmiau darei, žmonės nė nemanytų, kad tu laimėsi! — pastebėjo Kristina.

— Aš esu geriausia ir aš negaliu to nesakyti! O aš nė nesakiau, kad aš laimėsiu, aš tik sakiau, kad aš noriu laimėti!! O dabar aš einu namo!!! — atšovė piktai Lina.

— Gerai, bet kaip tu pareisi?

— Aš eisiu pėsčia!

Kai Lina namo parėjo, ji į vidų įėjo linksma. Mama jos paklausė:

— Kodėl esi namie taip anksti? Kas tave parvežė? Aš negirdėjau mašinos.

— Kristinos mama mane anksti parvežė. Aš esu labai pavargus. Aš einu miegot, — melavo Lina.

— Gerai, labanaktis! — palinkėjo mama.

Sekantį rytą Lina atsikėlė pavargus, nes ji verkė pusę nakties. Bet turėjo gerai plaukti ir laimėti lenktynes! Ji greitai apsirengė, pavalgė pusryčius ir iškeliaavo.

Kai atvyko į baseiną, ten jau matė Kristiną. Kai laukė varžybų pradžios signalo, Lina labai nerimavo. Po signalo ji su kitomis mergaitėmis išoko mikliai į vandenį. Bet ji galvojo: "Kodėl aš buvau taip negera Kristinai? Gal ką ji sakė buvo teisybė?"

Lenktynės pasibaigė. Lina išlipo iš baseino liūdna, nes ji gavo tik trečią vietą. Labai blogai! Dabar tik ji suprato, ką Kristina sakė ir nuėjo jos atsiprašyti:

— Kristina, aš tavęs atsiprašau. Aš supratau, ką tu sakei. Aš negaliu visą laiką būti geriausia. Aš tik turiu mėginti daryti geriausiai ir nesigirti...

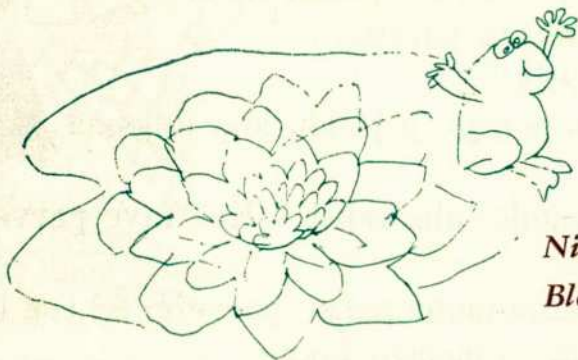
UŽMIESTIS KEIČIASI

Andrea Staertow

Rochesterio, N.Y. Lit. mokyklos mokinė

Vieną sekmadienio popietę aš ir šeima važiavome į užmiestį. Labai gražu, ramu buvo ten.

Mes matėme švarų upelį, kuris burbuliavo. Jis toks švarus, kad buvo galima jame matyti pilna žuvų. Toliau prie upelio, didelė meška bandė jų pasigauti. Lapės pešėsi tarp savęs. Garniai ruošė sau namus, kiti paukščiukai valgydino savo mažiukus. Čia nebuvo daug namų ir žmonių trukdyti gyvulių ir paukščių gyvenimą.

Nida Lapšytė

Bloomfield Hills, MI

Bet neužilgo čia atsikraustė daugiau žmonių, toje taikingoje vietoje prisistatė daug namų. Pamažu laukai pasikeitė ir gyvuliai pradingo. Ilgai netruko ir naujai pastatyti fabrikai savo atliekomis užteršė ir pakeitė tą švarų burbuliuojantį upelį. Jame dingo žuvys. Namų statybai sunaudojė visus medžius, o kurie liko — supuvo.

Pamažu mūsų taikinga ir graži vieta pasikeitė į tikrą miestą. Už kokių metų net ir keliai ir greitkeliai čia buvo praversti. Kai dabar nuvažiavom, — neatpažinom mūsų pasikeitusio užmiesčio.

Dėl to ir vėl iš naujo ieškome kito užmiesčio ir švaraus burbuliuojančio upelio. Bijau, kad kada nors nebebus tokios vietos, tik — didelis miestas...

MŪSŲ GILIOS MINTYS

Rašo Maironio lituanistinės mokyklos Lemonte mokiniai.

KLAUSIMAS APIE LIETUVOS LAISVĘ

Aš norėčiau, kad Lietuva būtų laisva. Aš manau, Gorbachev nori kad Lietuva būtų jo.

Lietuva nori būti laisva, nes ji taip smarkiai dirba už laisvę. Lietuviai turėjo anksčiau nepriklausomybę ir nori vėl turėti.

Kaip greit viskas yra kitaip! Lietuviai nori savo nepriklausomybės ir kovoja karštai už ją. Taip aš galvoju apie šį klausimą.

Gintas Nedas — LK III

KAS TURI BŪT PADARYTA LIETUVOJE

Kodėl Gorbačevas negali duoti Lietuvai josios nepriklausomybę? Jis turi viską kitką Rusijoje. Kodėl jis negali duoti mažai valstybei laisvę? Ar atiduoti mažą gabalą žemės labai sunku? Aš manau, Gorbačevas yra labai vaikiškas.

Dabar kalbėkime apie Lietuvą. Aš nemanau, kad Lietuva daro ką nors blogo norėdama laisvės. Su šia Gorbačevio problema, lietuviai gali būti nužudyti! Aš manau, Rusija yra neteisinga ir Lietuva YRA teisinga.

Michael Pernecky — LK III

ŽUVIS JURGIS

Buvo tokia sena žuvis
Kurio vardas buvo Jurgis.
Jis valgė šimtus kirminių,
Kol užspringo ir padvėsė nuo jų.
Liko tiktai krūva kirminių, tų skanių.

Nida Jamuškytė, 8 sk.

RIMTAS KLAUSIMAS

Kirminėli, tu mažiuks,
ar mergaitė, ar berniuks?
Ar tu toks kaip aš mačiau?
Ar jau pusę sukramčiau?

Rimas Radzevičius

Mikas Jesewitz — 8 sk.

— Daktare, man reikia pagalbos.
— Kokia tamstos problema?
— Pavirtau šuniu.

— Prašau į mano raštinę. Prašau sėstis.

— Negaliu. Man neleidžia lipti ant baldų.

— Negali vinį įkalti į sieną su plaukų šepečiu!

— Kodėl ne?

— Naudok savo galvą!

— Ką veiki?

— Tapau paveikslą karvės edančios žolę.

— Kur žolė?

— Karvė suėdė.

— Kur karvė?

— Nuėjo. Kam jai čia stovėti, kai nėra žolės...

— Tavo šuo labai keistos išvaizdos.

— Jis yra tikras policijos šuo.

— Jis nepanašus į policijos šunį.

— Aišku, kad ne. Jis priklauso slaptajai policijai.

— Kiekvieną naktį sapnuoju, kad skrendu.

— Miegok ant nugaros!

— Nenoriu skristi aukštiehninkas.

Du ūkininkai giriasi:

— Pastačiau tokią baisią baidyklę kukurūzų lauke, kad visas varnas išbaidė.

— Mano baidyklė dar baisesnė. Varnos gražino kukurūzus, kuriuos pernai pavogė!

— Ar aš tau kada pasakojau, kaip susitikau akis į akį su piktu liūtu?

— Ne. Kaip ten buvo?

— Buvau be jokio ginklo. Liūtas vis artėjo ir artėjo.

— Ką darei?

— Pasitraukiau prie kito narvo.

Žmogus nusipirko spąstus pelėms gaudyti. Neturėjo sūrio įdėti į spąstus, tad paliko sūrio nuotrauką.

Sekantį rytą atsikėlė pažiūrėti, ką pagavo. Spąstuose rado — pelės nuotrauką!

Žmogus arkliu jojo ir sutiko šuniuką.

— Labas rytas, — tarė šuniukas.

— Labas, — atsakė žmogus. — Nemaniau, kad šunys kalba.

— Matai, kiekvieną dieną ką nors naujo išmoksti, — tarė arklys.